

ДУШАТА НА ПОЕТА

разказъ

отъ

Павелъ Спасовъ

Единъ слънчевъ день, когато въ градинитѣ край града пѣхха славеи, а перурдки весело прехвъркваха отъ единъ розовъ храстъ на другъ, великиятъ поетъ умрѣ. Спрѣ да тупа старческото му сърдце и клепкитѣ му, скрити подъ побѣлѣли отъ времето вежди, се склопиха.

На другия день въ неговата малка стаичка съ много книги се събраха приятели, роднини и познати, единъ свещеникъ прочете нѣколко молитви, по тѣлото хвърлиха цвѣтя и го отнесоха. Върѣдъ града се издигаше малка полусрутена църквица, а около нея имаше градинка, оградена съ дъски. Когато шествието стигна тамъ, а то бѣ наистина шествие (толкова много хора се бѣха събрали), предъ всички излѣзе единъ мжжъ, облѣченъ въ черно, съ бѣла риза, колосана яка и съ крепъ на ржката. Съ сълзи на очи, които блѣстѣха задъ златнитѣ му очила, той прочете една написана речъ и най-после съобщи, че, споредъ желанието на покойния поетъ, тѣлото му щѣло да бжде заровено тукъ, до южния зидъ на малката църква. Така и стана.

Презъ това време душата на поета, скрита между ангелчетата — горе, на небето, се червѣше отъ срамъ за всичкитѣ почести, които се отдаваха на мърт-

вото тѣло. И когато всичко се свърши, олекна ъ.

Измина доста време. Единъ день презъ лѣтото трима работници се качиха на ближната планина и почнаха да смѣкватъ единъ голѣмъ камъкъ надолу, къмъ града. Камъкътъ бѣше валчестъ, доста голѣмъ, обрасълъ съ лишей и мѣхъ. По пжтя тѣ се поотрониха и камъкътъ много тжгува за тѣхъ. Отъ дълги години тѣ растѣха — поколѣние следъ поколѣние — по тѣлото му. Той ги имаше като свои деца и много ги обичаше. Стариятъ камъкъ почна да се сърди, че му ги отнематъ; той скърбѣше, че го махатъ отъ това мѣсто, дето е стоялъ вѣкове, дето познаваше историята на всѣко дърво, на всѣки храстъ, кждето всѣко гнѣздо и обитателитѣ му бѣха скжпи за него; но никой го не чуваше. Само птичкитѣ го утешаваха, че щѣлъ да бжде паметникъ на единъ умрѣлъ поетъ. Спомни си тогава камъкътъ, че преди време единъ възстаръ човѣкъ идваше въ планината, често сѣдаше на него и съ часове слушаше, какъ шумоли вѣтърътъ и пѣятъ птицитѣ, и гледаше сивитѣ гущерчета, какъ се пекатъ на слънце. „Значи, затова ме смѣкватъ долу. Този добъръ човѣчець е умрѣлъ“, мислѣше си той, „и азъ ще му